SENTINELA

ANUL II, Nr. 32
27 Iulie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

Ostaşul român stă iarăşi de strajă la Nistru, păzind cu străşnicie Patria, aşa cum au priveghiat de secole întregi strămoşii moldoveni.

Sentinelă neadormită la poarta Ţării Româneşti şi a Europei, binecuvântată să-ţi fie fapta, ostaş biruitor al Regelui Mihai I şi Generalului Antonescu, tu ce scrii acum hrisovul de mândrie al unei noui Românii de vrednicie şi dreptate. Binecuvântat fie braţul tău oţelit care a răpus fiara bolşevică.

CRUCIADA ÎMPOTRIVA BOLȘEVISMULUI
FRONTUL ÎN ZIUA DE 22 IUNIE 1941.

Desen P. Cotet

Închinare eroilor desrobitori ai Neamului

Cuvântări rostite la radio la deschiderea orei rănițilot

Cuvântul M. S. Regelui

OSTAȘI,

Impreună cu Mama Mea și Țara întreagă, Ne înclinăm cu smerenie înaintea ofițerilor, subofițerilor și trupei, români și germani, care și-au jertfit vieața pentru desrobirea pământului strămoșesc.

Iar vouă, ostași, care v'ați vărsat sângele pentru Țară, pentru onoarea Neamului și pentru Tron, Vă închinăm recunoștința Noastră caldă și mărturia de griji ce V'o purtăm.

Prin faptele voastre de vitejie, pășim din nou cu fruntea sus, fiindcă jertfa voastră ne-a spălat umilirea și ne-a deschis mândru drumul viitorului.

Trăiască România și toți cei ce au luptat și sângerat pentru Ea.

Cuvântul d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri

Ostași Eroi ai Neamului,

Ați adus jertfa voastră, închinare credincioasă și ofrandă sfântă pământului strămoșesc, Regelui și Conducătorului.

V'ați înfrățit prin sânge cu glia desrobită și v'ați rupt trup din trupul vostru, pentru ca din frânturi de vieață să întregiți Neamul.

Urmând legenda străbună a jertfei și tradiția bătrână a bătăliilor pentru Patrie;

Voi, ostași bravi, răniți dragi, ați retrăit prin fapta voastră, gloria Plăeșilor și a Căciularilor, a bătăliilor dela Podul Inalt și Selimbăr. Și ați dat Armatei noastre — bravei oștiri care de atâtea ori ne-a fost scut și frunte de vieață — fiorul de putere și de luptă desrobitoare.

Iar azi, prin lupta și jertfa voastră, putem da iarăși grai sfintelor noastre drepturi, putem din nou străjui legea și destinul nostru.

Fiindcă sângele jertfei zidește. Istoria lumii este scrisă cu sânge. Numai Neamurile care își reazemă puterea pe fiorul însângerat al luptei și dreptul vieții pe jertfă aprigă, — numai acelea pot rămâne în istorie. Popoarele care își trăesc vieața în umbra sbuciumării altora, acelea care aleargă după bătăliile învecinate pentru ca să culeagă de fiecare val de sânge străin, un pământ de dar;

Statele care își creează drepturile numai pe ambiții de vorbe, sau le păstrează prin jocul interesat al târgului internațional, acelea pot să-și dea iluzia vieții, dar n'o trăiesc, ele pot simula istoria, dar n'o pot face.

Pentru noi Românii lupta de veacuri ne-a fost vieața. Și istoria Neamului cu sânge am scris-o. Ne-am luptat cu Barbarii și Necredincioșii tuturor timpurilor. Și neclintiți am rămas. Fiindcă „Credința", „Legea" și „Moșia" ne-au fost treptenicul rugii și al tuturor bătăliilor. N'am cotropit și am răzbunat cotropirile.

Așa au luptat Voevozii și întemeietorii, așa ați luptat și voi, desrobitorii. De aceea, cu sufletul greu de recunoștință și cu pasul plin de mândrie, mă îndrept spre fiecare din voi.

Mă așez pe patul glorioasei voastre suferinți și vă strâng bărbătește mâna voastră de viteji.

Rămâneți încrezători și puternici, așa cum ați fost în înaltul de aripi al văzduhului, sub bubuitul tunului și ropotul mitralierii sau sub înțepătura baionetei.

Voi toți și toți acei care v'ați rupt trup din trupul vostru și, ca un plug care despică brazda, v'ați înfipt brațele frânte în pământul cotropit, să nu vă cutremurați, să nu vă neliniștiți.

Statul Generalului Antonescu este Stat de mândrie, dar și de recunoștință. Vouă Statul vă va dărui ceea ce războiul v'a smuls.

Pământul cucerit dela trădători, pământul desrobit dela păgâni, pământul nestăpânit din teritoriile cucerite al vostru va fi.

Nu pentru ca să vă plătim jertfa. Fiindcă ea este fără preț; iar plata omoară jertfa, nu o înalță.

Dar, pentrucă brazdele înfrățite cu sângele vostru s'au legat prin dreptatea vieții de voi.

Dacă Națiunea este o luptă în veșnică mișcare și dovedire, acela care luptă și se sfărâmă pentru Țară, are drept la rodul național plămădit în sânge.

Statul Generalului Antonescu, Statul Regelui Mihai I, este Țara de iubire, de dreptate și recunoștință pentru vitejii săi.

Toți acei care, frânți, cu brațele smulse, cu trupurile rupte, nu mai puteți munci, să nu vă turburați nici pentru voi, nici pentru copiii voștri.

Grija este a noastră.

Grija voastră și a copiilor voștri o are Țara.

Fiindcă ați dat Țării grija și trupul vostru.

Ne despărțim mândri și puternici, așa cum este un Neam întreg în acest ceas de biruință.

Iar bravilor răniți germani, căzuți pe pământul românesc pentru Cruce și lumină — înfrățiți cu noi prin luptă și cu pământul românesc prin sângele rănilor — le aduc recunoștința acestui pământ care nu uită și a unui Neam care nu piere.

Cuvântul d-nei General Antonescu

Răniți dragi,

In clipa aceasta, când sufletul vă este puternic, dar trupul vă doare și suferința vă roade, mă aplec cu toată mângâierea spre voi.

Pentru mamele voastre încercate, pentru soțiile voastre neliniștite, pentru micuțele voastre neștiutoare, întind pe fruntea voastră trudită, dar mândră, mâinile mele pline de grije.

Și vă rog să mă simțiți aevea mamelor mângâietoare care v'au alinat suferințele și să credeți că singurul meu gând, în această clipă, este să mă rog Domnului Dumnezeul nostru ca să vă îndepărteze încercarea durerii și să vă lase numai bucuria gloriei.

Fiindcă gloria o meritați pe deplin.

De aceea, Majestatea Sa Regina și noi toate româncele ne vom strădui să vă împărțim încercarea cu grija noastră de mame și surori.

Dumnezeu să vă ajute să biruiți durerea, precum ați ajutat voi Țării, Regelui și Generalului, ca să biruim dușmanul.

Slavă vouă, — ostași ai desrobirii

Dragi Camarazi,

Ce aș putea eu să vă spun, cu vorba mea neputincioasă, despre măreața faptă, pe care voi o săvârșiți acolo, la granița de răsărit, unde fâlfâie din nou, prin jerfa și vitejia voastră, drapelul dreptății românești! Cuvintele nu pot cuprinde, ele singure, năvala caldă, gâlgâietoare, din inimele noastre, ale celor rămași acasă, și nu pot rosti emoția fără seamăn ce ne stăpânește în aceste zile de faptă și răsplată. Ar trebui cântată această emoție, în ghiers fără pereche, cum își înalță în fapt de dimineață ciocârlia imnul ei către soare, cântec ne mai cântat, rugăciune, imn de slavă și chindie, deopotrivă, căci e în ea evlavioasă închinare Domnului, curat gând de recunoștință vouă și bucurie mare în toată suflarea românească.

Vă zărim în gândul nostru, care v'a urmat pas cu pas, răzbind aprig hoardele ce ne-au năpădit lacome pământul străbun și vă închipuim, așa cum stați acuma, dârz, împodobind icoana mărturiilor de glorie românească dela Hotin, dela Soroca, dela Orhei. In zarea nesfârșită a pustei răsăritene, peste bătrânele ape ale Nistrului, care saltă vesele să ducă spre Mare vestea biruinței noastre creștine, se destramă armatele roșii, ale diavolului. Și alăturea de voi se ridică umbrele sfinte ale tuturor vitejilor, dela Alexandru cel Bun, dela Ștefan Vodă, cel Mare și Sfânt, dela Vasile Lupu, ostaș și cărturar, care au străjuit acolo, păzind moșia și legea.

Cade peste voi binecuvântarea strămoșilor și harul lui Dumnezeu coboară în voi, căci voia lui Dumnezeu ați împlinit. E cânt de Heruvimi în văzduh și aromă dulce de tămâie adie în svon argintiu de clopote sub tăria Cerului,... ca la Inviere. Iar noi de-aici, zorim smeriți să luăm lumină din lumina ce a izvodit din nou și pentru vecie, la Nistru.

Sub pașii voștri apăsați tresaltă pământul desrobit al Basarabiei voevodale, al Bucovinei cucernice. E răsplata negrăită a ostenelilor voastre, a vitejiei voastre, a jertfei camarazilor căzuți în suprema încleștare de ieri.

Binecuvântată vă fie fapta, ostași biruitori ai Regelui Mihai I și Generalului Antonescu, voi ce scriți în tăria de veacuri a cetăților dela Nistru hrisovul de mândrie al unei noui Românii de vrednicie și dreptate.

Binecuvântat fie brațul vostru oțelit, care a smuls vălul de doliu ce ni s'a lăsat peste obraz acum un an și a răzbunat umilința îndurată.

Binecuvântat fie numele vostru, în vecii vecilor Amin!

Soldat CUCU I. DUMITRU

Cuvântul Conducătorului
pentru Basarabeni şi Bucovineni

Basarabeni,
Bucovineni,

Cu vrerea Domnului, prin sângele Eroilor noştri şi al bravilor aliaţi germani, am izgonit de pe pământul strămoşesc pe duşmanii Neamului, redându-vă libertatea şi credinţa, onoarea şi drepturile.

Am prăvălit stăpânirea întunericului care a pustiit bisericile, casele şi avutul vostru.

Am spulberat cu vitejia ostaşilor cotropirea sălbatecă a acelor ce v'au ţinut în robie şi au răspândit pe pământul nostru moartea şi focul.

Ne întoarcem răzbunători în glia moldovenească a lui Ştefan cel Mare, reaşezând deapururi temeliile Neamului românesc.

Anul sbuciumat de umilire şi nedreptate, de cotropire şi vrajbă, a luat sfârşit.

Basarabeni,
Bucovineni,

Aţi simţit, prin propria voastră suferinţă, prin sărăcia şi umilirea în care aţi trăit, ce înseamnă comunismul.

Aţi putut judeca singuri că vieaţa fără libertate şi proprietate, fără dreptate şi familie, fără biserică şi lumină, este mai cumplită decât moartea.

Eroii şi bravii armatei noastre v'au liberat!

Cinstiţi-le jertfa şi lupta prin fapta voastră!

Din încercarea şi jertfa noastră, să luăm învăţătură.

Un neam trăeşte şi se înalţă prin fapta de credinţă şi luptă, prin munca şi zbuciumul fiecăruia din fiii lui.

Din cenuşa robiei şi din rănile încercării, să ridicăm azi noui temeiuri de vieaţă.

Trecutul s'a stins, să intemeiem viitorul.

Trebue să ştergem toate urmele lor.

Voiu conduce Eu însumi organizarea Basarabiei şi Bucovinei şi voiu reface toate aşezările.

In popasul acestui an de prăbuşire, Ţara noastră, vechea noastră patrie, s'a schimbat.

O Domnie nouă şi curată, o nouă ordine întemeiată pe cinste şi muncă, pe dreptate şi adevăr, stă azi chezăşie a viitorului.

Vom duce lupta şi înoirea mai departe, prăvălind în ţăndări tot ce a împiedecat Neamul nostru să se înalţe.

Românii vor fi cu adevărat stăpâni în Ţara lor, iar ţăranii vor simţi cu adevărat bucuria muncii şi rodul pământului lor.

Vei veghea până la moarte ca drepturile voastre să fie simţite, ca vieaţa nouă ce întemeiem să şteargă toate amintirile păcatelor noastre din trecut.

Prindeţi-vă dar, cu încredere, în roiul de muncă pe care-l începem astăzi.

Basarabeni,
Bucovineni,

Prin disciplină, prin ordine, prin muncă, păşiţi în marşul învierii naţionale.

Sub scutul armatei desrobitoare, porniţi la fapta nouă.

Am plătit scump blestemul greşelilor trecutului.

Să răzbunăm, prin vrednicia noastră de azi, uitarea de ieri.

Meritaţi-vă morţii, meritaţi-vă Patria!

Trăiască România!
Trăiască Regele Mihai I!
Trăiască Aliaţii noştri, şi Marele Conducător Adolf Hitler!

GENERAL ION ANTONESCU

Eroii

Ingenunchem la poarta, care
Spre veşnicie v-a'ndreptat, —
Eroi, cari aţi păzit credinţa
Şi luptă bună aţi luptat!...
Prin voi se'nalţă libertatea
Cu zorii ei de vieaţă nouă...
Ostaşi ai crucei şi-ai luminei,
De-apururea mărire vouă!...

Călcând cu moartea peste moarte,
Puterea răului aţi frânt,
Ca să aduceţi bucuria
Şi harul păcii pe pământ.
Asupra voastră Domnul lumei
Intinde braţele-amândouă. —
Ostaşi ai crucei şi-ai luminei,
De-apururea mărire vouă!...

Pământul patriei vă poartă
La sânu-i cu adânci fiori,
Spre 'ncununarea faptei voastre
Şi-a înflorit câmpii de flori.
Mormântul vi-l sărută cerul
Cu sfânt mărgăritar de rouă. —
Ostaşi ai crucii şi-ai luminei
De-apururea mărire vouă!...

I. U. SORICU

Bucuria basarabenilor nu mai cunoaşte margini, aşteptând trupele române în Lăpuşna

Domnul General Antonescu studiind mersul operaţiilor pe hartă

Ii cunoaştem

Ostaşi Români,

Ţara întreagă vă admiră! Neamul întreg vă urmează în lupta voastră eroică! Toată suflarea românească este mobilizată!

Căci voi sânteţi, ostaşi români, apărătorii dreptului la vieaţă ai unui popor care de mii de ani trăeşte pe aceste meleaguri şi va mai trăi încă mii şi sute de mii de ani, cât va fi lumea lume. Voi sânteţi luptătorii pentru dreptatea românească, pe care n'a încălcat-o nimeni niciodată fără să fie pedepsit şi nimeni nu o va încălca fără pedeapsă nici de acum înainte. Voi sânteţi biruitorii crucii şi-ai lui Christos, împotriva cărora s'au ridicat mulţi păgâni, precum s'au ridicat şi bolşevicii de un sfert de veac încoace, dar toţi au căzut în pulbere şi s'au prefăcut în ţăndări, aşa cum şi bolşevicii se vor preface în ţăndări şi vor cădea în pulbere.

De atâta amar de vreme, de când ne-a semănat Dumnezeu pe pământ, aici la gurile Dunării, ca să fim paznicii culturii europene şi apărătorii creştinătăţii, noi am văzut multe popoare năvălitoare, multe hoarde cotropitoare, multe adunături de nemâncaţi prididiţi de foame dinspre răsărit; dar nici nu ne-am înspăimântat, nici n'am dat înapoi de pe locul nostru, ci i-am frânt, i-am spulberat de pe faţa pământului, şi-am trăit mai departe.

Noi pe barbarii asiatici îi cunoaştem. De sute şi mii de ani, decând s'au revărsat asupra câmpiilor europene, am avut nenumărate ciocniri cu dânşii. Şi totdeauna s'au purtat urât, totdeauna s'au dovedit hrăpăreţi, de rea credinţă şi fără obraz. Dar totdeauna am ştiut să ne strecurăm pe-alături de primejdie, ori să înlăturăm cu armele primejdia din calea noastră.

Cu atât mai siguri ne simţim de ziua de astăzi! Astăzi nu mai sântem singuri, cum ni s'a întâmplat să fim mai totdeauna. Astăzi nu luptăm numai cu pieptturile şi sufletele noastre, nici numai cu sprijinul duhurilor strămoşeşti. Astăzi sântem rânduiţi în acelaş front cu cea mai puternică armată a lumii, armata germană, cu cel mai tare popor al Europei, poporul german, cu cel mai viguros Stat european, marele Reich German.

Iar astăzi simţim, alături de noi, cotul întregii omeniri civilizate, care luptă dela Marea Albă până la Marea Neagră, pentru nimicirea cruntei şi tiranicei stăpâniri a barbarului bolşevism.

Fii mândru, ostaş român, de marea misiune ce-ţi revine! Acum, ca totdeauna, îţi e dată uriaşa sarcină, pe care ai împlinit-o în toată istoria ta: de apărător al Patriei, de liberator al Neamului, de atlet al lui Christos.

Serg. t. r. VALERIU GRECU

Inainte

Inainte, tot înainte,
Cuceritori de ţarini sfinte,
Vă chiamă fratele îngenunchiat
Pământul, sânge românesc, furat,
Prutul şi isvoarele
Grâul şi ogoarele,
Totul vă aşteaptă ne'nfricat.
Peste Prut pare că nimic nu-i viu;
O vorbă nu mai scânteiază,
Credinţa'n voi acum e pază:
Candelă sfioasă'ntr'un pustiu.

Luptaţi pentru pământul vostru,
Să fie al vostru, doar al vostru...
Să se'mplinească visul strămoşesc:
Tot ce-i românesc, să fie numai românesc...
Veac de veac, din sânge şi din vitejie,
Ne-au făurit strămoşii Marea România.

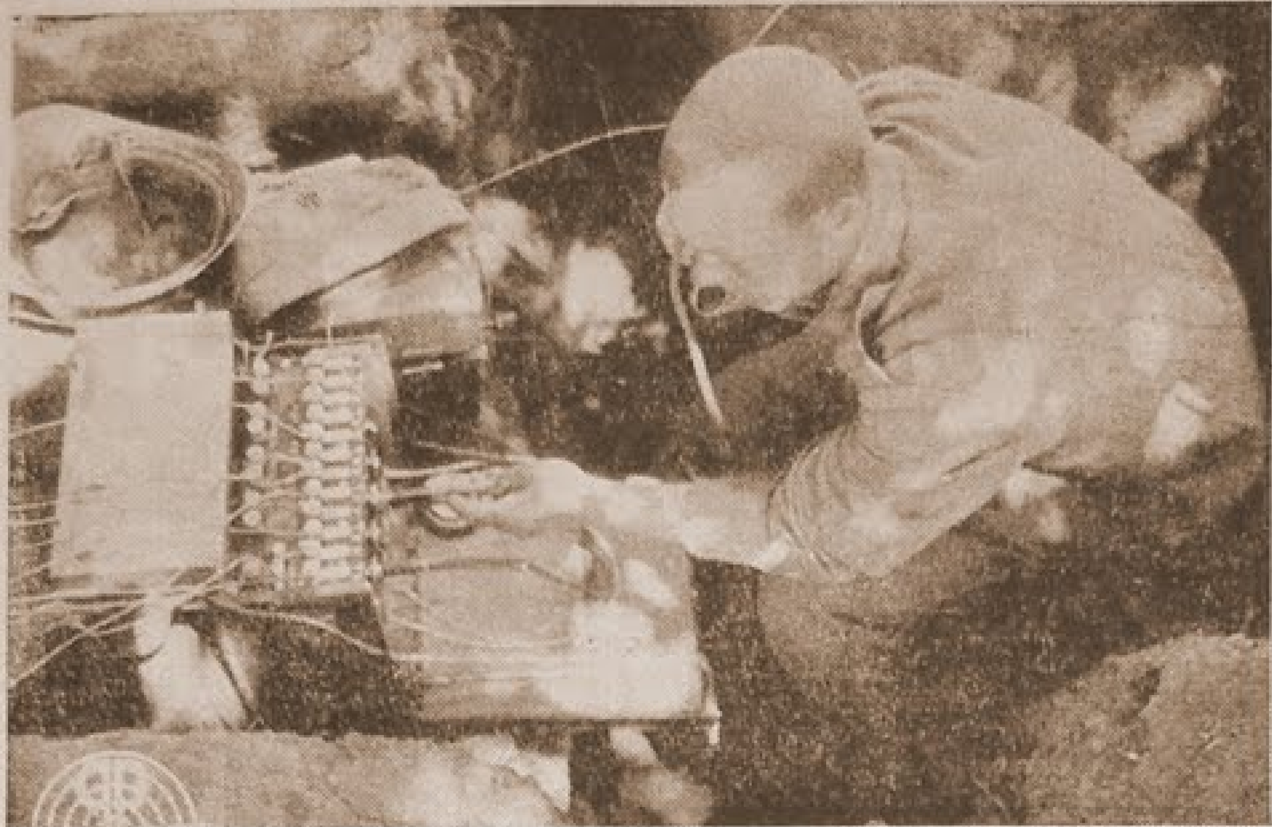
E tot ce-avem mai sfânt
Şi nu vom da din dânsa
O palmă de pământ.

Acelaşi dor mistuitor
Pe toţi acum ne leagă:
Să fâlfâie mândrul tricolor
In Basarabia dragă,
Şi'n Bucovina, sfântă
Cetate românească,
Crucea pe biserici
Din nou să strălucească...

Inainte, tot înainte,
Pe drumuri de Ştefan sfinţite,
Cu Dumnezeu în suflet şi'n gând
Noi vom învinge acum, mereu, oricând.

Fruntaş t. r. PULCA ION DACIAN

Post telefonic în primele linii

Vrednici de vitejia strămoşilor

Acum, ca totdeauna în istoria sbuciumată a neamului nostru românesc, sânteţi chemaţi la lupta pentru reîntregirea sfintei noastre moşii. A trecut doar un an, de când hoardele nesăţioase şi tiranice ale Moscovei bolşevice s'au năpustit asupra Bucovinei şi Basarabiei, şi iată, vă este dat vouă ca, alături de glorioasa şi nebiruita armată germană, să spălaţi cu sânge pângărirea şi trădarea de atunci. Prin braţul vostru, cu piepturile şi armele voastre, despicaţi astăzi marele drum de glorie al românismului şi aduceţi iarăşi la sânul Patriei pe fraţii înstrăinaţi, ţinuţi în silnicie în lanţuri şi întuneric de liftele bolşevice. Astfel, prin vitejia şi spiritul vostru de jertfă, se regăsesc fraţii şi se alipesc din nou ţinuturile robite la marele şi sfântul pământ românesc.

Dragi ostaşi, pentru liberarea acestui scump pământ al nostru, nicio piedică nu trebue să fie prea grea, nicio jertfă nu poate fi prea mare, nimic nu vă poate sta în cale şi nimeni nu trebue să vă împuţineze elanul. Toate luptele strămoşilor au fost duse pentru apărarea vechiului nostru pământ şi de aceea ei au fost mereu biruitori, căci iubirea lor de moşie a făcut totdeauna minuni: puhoaiele barbarilor au fost sfărâmate, alungate, iar osemintele multora dintre ei au rămas să îngraşe moşia românească, asupra căreia veniseră cu gând de cotropire.

Şi pe atunci, dragi ostaşi, strămoşii noştri se aflau singuri. Nu aveau decât paloşul şi flinta, şi binecuvântarea Celui de Sus. Astăzi, ca şi odinioară, avem de partea noastră binecuvântarea Bisericii şi nebiruitele noastre arme, dar mai avem încă ceva: alături de noi păşesc cei mai viteji luptători din lume, soldaţii germani, care, într'o caldă şi năvalnică înfrăţire, înţeleg să meargă împreună cu noi până la isbăvirea tuturor durerilor şi nimicirea tuturor duşmanilor.

De aceea, iubiţi ostaşi, sburaţi înainte la luptă, fără teamă, cu aceeaşi vitejie pe care aţi dovedit-o şi până acum! Vrednici de strămoşii noştri, mândri de aliaţii de astăzi, cu credinţă în Dumnezeu şi cu iubirea de ţară adânc înfiptă în suflet, veţi birui, aşa cum am biruit totdeauna noi, Românii!

Sold. t. r. DRĂGUŞANU GHEORGHE

Doamna Maria General Antonescu printre răniţii sfântului nostru războiu

— De vorbă cu eroii care s'au jertfit pentru Ţară, Rege şi Conducător —

In timp ce d-l General Ion Antonescu, Comandantul suprem al armatelor germano-române, conduce operaţiunile militare şi sporeşte prin exemplul său elanul trupelor noastre desrobitoare, doamna Maria General Antonescu cercetează cu neobosită râvnă spitalele din Capitală, unde au fost aduşi răniţii de pe frontul de Răsărit. Ca o soră bună a vitejilor ostaşi români, d-sa a împărţit, peste tot, în zilele din urmă, felurite daruri: alimente, ţigări, cărţi poştale, fructe, prăjituri, ziare, reviste şi cărţi, găsind pretutindeni, printre eroicii noştri luptători, ecoul unor inimi pline de recunoştinţă pentru cuvântul de alinare şi de îndemn care venea să le mângâie glorioasele lor suferinţe.

— V'a adus saltele mai moi.

— Aici trebuesc răcitoare. Au nevoie de băuturi răcoritoare.

— Stai culcat. Te rog. Nu te ridica.

— Când te-a rănit? L-ai operat, doctore? Are călduri?

— Cine v'a adus flori? Cucoanele de ieri? Vedeţi, asta înseamnează că v'aţi însănătoşit: vă aduc cucoanele flori...

Răniţii surâd, unii măguliţi, alţii stingheriţi, alţii mândri. Printre întrebări şi răspunsuri, dela om la om, d-na Maria General Antonescu pune să se însemne cererile care i se supun şi dă ordine să fie în grabă împlinite.

Unii au grija familiilor lor: nu ştiu dacă ce-i de-acasă au primit ajutorul de concentrare. D-na Maria General Antonescu dă ordin de asemenea să se întocmească tabele cu numele şi adresa exactă a acestora.

— Sold. Luţă Teodor are o altă rugăminte:

— Eu, vă rog, să-mi daţi şi mie o fotografie a d-lui General. L-am văzut eu „în realitate“, că nici nu dormea săracu' Domn' General. Venea mereu pe la noi. Dar aş vrea să'l am şi eu într'o poză, vă rog, dacă se poate...

— Câţi ani ai?

— 18.

E tânăr şi lung ca o trestie. Voluntar. Are piciorul stâng rănit.

Mai departe sublocotenentul Popescu Emil şi maiorul Bonteanu George, cu braţul în gips. Surâd şi gem, gem şi surâd...

Dincolo fruntaşul t. r. Al. Popescu se destăinuie:

— A fost pe ziua de 8... M'a „atins“ cu mitraliera din avion, pe când treceam prin mlaştini să facem un cap de pod la T. Dar l-am făcut, e vorba? L-am făcut...

Sergentul Mihai Niculai, din Bursucani, spune:

— Artileria ne-a mai negăjit. Infanteria lor nu face două parale. Nu că sunt eu infanterist, dar sunt moldovean, nu mă laud...

Fruntaşul Dimitrie Aristia primeşte vizita ca o explozie de entuziasm, la care se alătură toţi camarazii marelui salon:

— Să trăiţi, Doamnă! Bine aţi venit, Doamnă! Să trăiască domnul General Antonescu!

Sergentul Gherghiescu Grigore, deşi grav rănit, nu se dă în lături să şi glumească. El grăieşte astfel, către doamna Maria General Antonescu:

— Nu ştiu, Doamnă, nu ştiu ce să mă fac!

— Dar ce este cu d-ta?

— Păi, ce să fie... Uite, nu încap în pat! e răspunsul scurt al veselului sergent. Sunt mai lung decât toţi; c'am fost drag mamei mele şi m'a îngrijit bine; şi-mi zicea şi dânsa că ce Dumnezeu am crescut aşa ca din apă...

Şi îndată, dela râs la înduioşare, câte o lacrimă se arată în ochii tuturor.

La alt pat:

— Vrei o limonadă? O prăjitură?

— Vă mulţumesc. Ne dau domnişoarele astea săracele, ne dau de toate. Nu bem şi nu mâncăm noi, câte ne dau ele...

Soldatul Ion Costin vrea frizer. Vrea să fie frumos.

— Dacă nu vă supăraţi, Doamnă, îndrăsneşte un altul.

— Spune te rog.

— Data viitoare, poate o să ne aduceţi şi roşii, că sunt aşa de răcoritoare...

— E răsfăţatul nostru... adaugă doctorul.

Intr'altă parte, locotenentul Constantin Br., povesteşte:

— Pe tot sectorul, malul nostru era mai jos decât cel rusesc. Ii aveam „în cap“... „Ne camuflam“, şi de bine de rău, prin lanurile de grâu înalte, aurii— o minune! Eram însărcinat cu trecerea unei unităţi peste Prut, cu bărcile. Primisem ordinul dela postul de comandă, să schimb locul de trecere, mai spre miazănoapte, deoarece, acolo unde ne aflam, focul inamicului era prea puternic. Trebue să vă spun, că ei trăgeau în noi nu numai cu puştile şi mitralierele, dar şi cu proectile de anticar, câinii...

Mă'ndreptam către cele 10 bărci ale mele, să le mut cu oamenii mei mai sus. Intre postul de comandă şi trupă, am fost însă surprins de un bombardament de artilerie şi aviaţie. Gropi enorme se deschideau şi coloane întregi de pământ ţâşneau din ele. Ca la cinematograf, numai că era mai interesant acum.... Şi-am căzut. Atâta ţiu minte. Am aflat pe urmă că un camarad german m'a găsit în câmp şi m'a dus în cârcă, timp de o oră şi jumătate, până la un post de ajutor, unde m'au operat de îndată. Douăzeci de ore nu m'am trezit: am fost lângă cei care se duseseră... Şi fără necunoscutul camarad german, de bună seamă, că nici nu m'aşi mai fi întors“...

Sergent Toma Alexe are ochii luminoşi, sub sprâncenele stufoase şi împreunate:

— La amândouă picioarele?

— La amândouă. Dar la dreptul m'am vindecat. Mai am la stângul: Dacă s'o vindeca mai curând şi ăsta, apoi mă duc.

— Unde să te duci?

— Mă duc înapoi.

O spune cu glasul măsurat, dar sigur şi fără ifose, cu un aer simplu şi ridicând numai, dintr'un umăr, ca şi cum şi-ar întregi fără vorbe gândul: „aşa trebue, nu?“...

— Dumneata ţi-ai făcut din plin datoria... îi răspunse d-na Maria General Antonescu.

— Făcut, d'apăi cum... se ţine morţiş sergentul, care nu vrea să se dea bătut. Dară eu de-oi zice că nu şi altul ca mine şi altul; atuncea cine se mai duce, vă rog?

Mişcată adânc, d-na Maria General Antonescu trece mai departe, din rănit în rănit, din sală în sală, din spital în spital, cu mâinile pline de daruri şi zâmbetul plin de mângâere. Şi-i răspund de peste tot, cu acelaşi surâs încordat de durere, dar luminat de nădejde şi de mândrie, toţi bravii, care s'au jertfit pentru Ţară, pentru Rege, pentru Conducător.

Soldat t. r. CICERONE THEODORESCU

Intinde-mi mâna...

Intinde-mi mâna frate,
Intinde-o şi fă punte
Şi tu de peste ape
Şi tu de peste munte

La muncă şi la luptă
Pornim întreg poporul
Că'n fruntea noastră calcă
Prin foc, Conducătorul.

Ni-i neamul în robie,
Ni-i harta Ţării ruptă,
Intinde-mi mâna, frate
Şi să pornim la luptă.

In trâmbiţele noastre
Să cânte vitejia —
Să ne-apărăm hotarul,
Să ne-apărăm moşia.

Intinde-mi mâna, frate
In clipa asta sfântă
Când neamurile toate
In sânge se frământă.

Tresar în orizonturi
Chemări voevodale,
E ţara la răspântii
De drumuri epocale.

Intinde-mi mâna, frate
Intinde-o şi fă punte —
Şi tu de peste ape
Şi tu de peste munte.

Plut. adm. GH. NEGURIŢĂ

Pâine şi sare pentru armatele desrobirii

Păţania lui Neculai Arventiev

Sfârşitul lunii Iunie era secetos şi plin de zăduf. De pe drumurile prăfoase se'nălţau nourii cenuşii oridecâteori vreo căruţă urca sau cobora în oraş.

Prin toiul căldurii, Vineri după amiază, Ştefan Ignatiev urca spre via de pe drumul Hânceştilor, gâfâind, aprins la faţă şi cu spaima în privire. Cum ajunse, bătu întâi în poarta vecinului. Un om înalt, bătrân ieşi 'n cerdac şi răsti vorba:

— Ce-i cu dumneata Ştefan Sofronievici?

— Ci să fie? Vino 'ncoace să-ţi spun; apropie-te şi-i afla.

— Ci este? Intrebă Neculai Arventiev coborând spre poartă.

— Ce să fie? Au intrat bolşevicii în oraş.

— Au intrat chiar?

— I-am şi văzut pe Alexandru cel Bun. Nu erau mulţi, dar jidani frunză şi iarbă. Şi steaguri roşii de nu mai ştii de unde le-au scos.

— Bine c'au venit, se bucura Neculai Arventiev. De-acum o venit ziua de dreptate şi libertate, de-amu....

— Dar ce-a fost pân'amu? Răcni Ştefan Ignatiev, ce-a fost? N'ai avut via ta, n'ai avut pământul tău, nu te-ai bucurat de rodul muncii tale? Te-o bătut cineva? Nu te-a lăsat să dormi cât vrei şi să munceşti cum vrei şi dacă vrei? N'ai fost liber?, bătu-te-ar Dumnezeu, se'nfurie Ştefan Ignatiev intrând în ogradă, tocând, mânios, fel de fel de vorbe.

Ştefan Ignatiev fugise din raiul bolşevic acum vreo cincisprezece ani, se stabilise în Chişinău, începu un comerţ în tovărăşie şi-acum, de vreo câţiva ani, era proprietar de vie şi stăpân pe-o avere ce-i îndestula viaţa. Trăia fericit şi binecuvânta ţara Românească.

Neculai Arventiev era rus curat, dar născut în Basarabia; nu s'a dovedit aprins după bolşevism, deşi Ştefan Ignatiev de mult îl bănuia, şi-acum bănuiala lui se adeverea.

Incepu să-şi adune lucrurile; nu ştia ce să ia şi să lase. Grămădi ceva într'un geamantan şi ieşi în uşă. S'auzeau, în valea oraşului, urale. Urca parcă veselia să tulbure liniştea podgoriilor.

Işi strigă vecinul.

— Ce faci, Neculai Ivanovici, eşti gata de plecare?

— Unde să plec?

— Cum unde să pleci? Peste Prut, în România noastră scumpă.

— O fi scumpă pentru tine, Ştefan Sofronievici, că te-a oploşit; pentru mine sunt scumpi tovarăşii care vin să ne scape de robie. De-acum în Basarabia se va măcina altă făină. Vin ai noştri, fraţii noştri buni şi scumpi. De astăzi toţi suntem stăpâni pe averea noastră, de-acum putem striga: a răsărit soarele dreptăţii.

Ştefan Ignatiev intră în casă, supărat. Mai întocmi o legătură apoi îngenunche în faţa icoanelor îngânând o rugăciune. Pe urmă ieşi cu geamantanul în mână şi bucceaua în spate. In drum se opri, chemându-şi vecinul.

— Şi zi, rămâi cu bolşevicii, aşa-i?

— Rămân cu fraţii mei, răspunse Neculai Arventiev, vesel. Şi-ar fi bine să rămâi şi dumneata, să te bucuri şi dumneata.....

Ştefan Ignatiev lăsă greutăţile, s'apropie de omul vesel, întinse dreapta, apoi stânga, şi după ce-i cuprinse amândouă mâinile, tuşi scurt, din gât şi-l scuipă drept în obraz.

— Aista-i rămasul bun care ţi se cuvine, comunistule....

In alte împrejurări, această îndrăzneală l'ar fi înfuriat grozav, dar astăzi Neculai Arventiev era prea mulţumit ca să se supere pe un om nesocotit, pe care-l urmărea cum grăbeşte pe hudiţele dintre vii, spre gară. Intră în casă, chemă soţia şi pe cei doi copii şi le dădu sfaturi. Hotărî să se arunce icoanele, candela şi tot ce dovedeşte urmă românească şi creştină. Deschise repede un dulap şi scoase o rochie roşie, de mătasă. Până să se întoarcă soţia, foarfecele îşi împliniră rostul: tăiară o fâşie, pe care Neculai Arventiev şi-o prinsese la braţul stâng.

Nu ştie cum a ajuns în centru. Pe străzi furnica lumea. Steagurile roşii însângerau zarea. Urlete de bucurie se 'nălţau ca dela sute de nunţi din pieptul celor de „Sâmbătă" care, cu flori roşii şi cu drapele înaintau pe bulevardul larg, călcând straturile, ce până dimineaţa împodobeau lungul şinei de tramvai.

In colţ, la bodega Covalschii, necunoscuţii se veseleau, sbierând şi bătând din palme. Unii de pe trotuoare, priveau tăcuţi, cu chipuri înspăimântate.

Trei zile cât a durat frământarea aceasta sgomotoasă, Neculai Arventiev n'a mai avut odihnă. Era ziulica toată în oraş, cutreera străzile, se ducea pe la clădirile unde erau autorităţile şi prin restaurantele pline se arăta bucuros şi nu găsea cuvinte în care să cuprindă laudele ce era încredinţat că se cuvin musafirilor nepoftiţi ai Basarabiei.

La restaurantul Londra a făcut într'o zi cunoştinţa unor tineri bolşevici, care după stelele ce le purtau, erau ofiţeri. A stat cu ei la masă şi s'a minunat cum fiecare a mâncat din fiecare fel de bucate câte 3—4 porţii şi 2—3 pâini de om. Priveliştea aceasta i-a mărit îndrăsneala şi i-a poftit pe a doua zi la masă, la el, la vie.

Bolşevicii au primit bucuroşi, iar Neculai Arventiev gândea: Ce oameni cumsecade tovarăşii iştea, nu ca românii...

Până seară a făcut numai târgueli: bunătăţi, lucruri alese şi scumpeturi. Acasă şi-a adunat familia, a chemat şi servitoarea şi pe vier şi a dat porunci.

A întocmit lista de bucate şi-a ameninţat-o pe Agafia, bucătăreasa, c'o omoară dacă n'o ieşi masa cum trebue.

A doua zi a înălţat în poartă un steag roş, a cules toate garoafele roşii de-a împodobit masa, şi acolo unde stătea Iisus Hristos şi Sf. Gheorghe, a pus pe Lenin şi Stalin, împrejmuiţi în mătase cum îi sângele. A răcnit la nevastă, a ţipat la copii: „Voi ştiţi ce zi mare îi pentru noi azi? Unde-i Ştefan Ivanovici Ignatiev să vadă, că el spunea că bolşevicii îs oameni răi, c'or să ne eie averile... Şi-aveţi să vedeţi voi ce oameni cumsecade sânt..."

A ieşit pe la 12 în oraş, întâlnind pe noii prieteni la cafenea, peste drum de Sobor.

Cei trei prieteni au ţinut să meargă pe jos.

— Dar îi departe, tovarăşi; sunt vreo patru vrâste.

— Asta nu-i mult, suntem învăţaţi cu drumu, răspunseră bolşevicii.

A fost un ospăţ împărătesc: salată de vinete scăldată'n undelemn, într'o farfurie întinsă. Deasupra, cu litere tăiate din pătlăgele roşii, scrisese Maria Ivana, gospodina casei: „Stalin". Scrumbii grase între rotogoale de ceapă şi măsline. Caşcaval românesc de Penteleu şi burduşele cu brânză de munte, marinată de crap şi ficat de pasăre tocat şi'nflorit cu foişoare de leuştean. Două sticle de cristal umplute cu ţuică de Văleni şi altele cu vin vechiu, bătrân de 10 ani. Răcituri de curcan cu

Trupele române intră în comuna Bujor-Lăpuşna

cioburi de grăsime, cum îi aurul, pe ele şi ouă umplute, cu mărar şi piper. Şi alte bunătăţi de care se minunau cei trei musafiri, dar mai ales s'au minunat de măsline pe care nu le mai văzuse şi credeau la'nceput că-s gloanţe.

Indemnului la băutură s'au opus din-tru'ntâiu, pe urmă şi-au amintit că'nainte de-a fi bolşevici sunt ruşi, şi-au golit sticlele cu ţuică.

Din când în când, Neculai Arventiev spunea, pe româneşte, nevestei: „Ci oameni cumsecade... Unde-i Ignatiev să-i vadă"?

A venit apoi zama de pui cu „pateuri" cu carne unele, cu brânză altele, rumenite şi aromate, apoi ardei umpluţi şi sărmăluţe cu hrean, înroşit cu sfeclă.

Agafia, bucătăreasa, a ţinut mult să fie şi sărmăluţe, măcar că-i mâncare moldovenească. Pe urmă au venit friptură de pui şi de curcan, şi la urmă plăcinte cu brânză, fierbinţi şi unsuroase.

Comuniştii n'au putut răbda şi-au întrebat: „Cine-a pregătit mâncărurile astea? Tovarăşa Maria Ivana"?

— A nu, se grăbi să răspundă Neculai Arventiev, nu le-a pregătit Maria Ivana, le-a pregătit Agafia, bucătăreasa. Uite-o că vine...

Servitoarea tocmai la cafea îndrăsni să intre. Desculţă, într'o fustă proastă şi'n cămeşă înflorită la guler, se uita spărietă la cei trei străini.

— Dumneata ai stat la masă? Intrebă unul dintre bolşevici.

— N'am stat, răspunse într'o rusească stricată învăţată pe când slujea într'un sat de colonişti din judeţul Ismail, — că'ntâi stau stăpânii ş'apoi noi, slujnicele....

— Scoală, porunci un bolşevic lui Neculai Arventiev, să stee tovarăşa Agafia, că trebue să mănânce şi ea...

— Lăsaţi, domnule ofiţer, că locul meu îi la bucătărie, mârâi servitoarea.

— Şăzi când îţi spun şi mănâncă, izbi cu pumnul în masă bolşevicul. La noi nu-s boieri, nu-s stăpâni. La noi toţi sântem egali...

— Aşa cum spunea boerul în ziua când aţi intrat în Chişinău, îndrăsni să rostească Agafia, aşezându-se sfioasă pe scaun.

— Ce slugi mai aveţi? Răcni comunistul.

— Mai avem pe Ion, dar acela-i vier, lămuri Arventiev.

— Pleacă şi-l pofteşte aici.

Vierul intră, cum a fost găsit în grajd unde rănia ia vite: desculţ, cu picioarele pline de băligar, în cămeşa murdară şi cu mâinile la fel.

— Stai aici tovarăşe-vier şi mănâncă.

Maria Ivana a trebuit să-i facă loc şi să-l servească.

După masă au ieşit în ogradă să vadă gospodăria: grajdul, crama, pivniţa, bucătăria.

— Cine locueşte aici? Intrebară bolşevicii, intrând într'o cămăruţă cu un pat cât îi peretele de lung.

— Noi, servitorii, răspunse Agafia tremurând.

Locul vostru nu-i aici. De-acum veţi dormi în odaie, cu tovarăşii Neculai şi Maria Ivana. La noi îi egalitate, nu ca la voi, la români...

După ce-au plecat cam către seară, Neculai Arventiev chemă servitoarea şi pe vier.

— Cum de aţi îndrăznit să staţi cu mine la masă, neruşinaţilor?

— Păi ce sântem noi vinovaţi, păcatele noastre, parcă nouă ne-a ticnit?

— Nu v'a ticnit? Dar vă plăcea să vă servească cucoana, neobrăzaţilor. O să vă învăţ eu să staţi cu boierii la masă. Ce credeţi că dac'o venit comuniştii de-amu sântem tâţi de-o samă? Porcilor... O să vreţi poate ca Duminica să vă lustruesc ciubotele şi voi să mă priviţi din cerdac, golanilor, că parcă am fi fraţi sau tovarăşi la avere...

— Parcă spuneai lui Stepan Sofronievici că de-amu vine dreptatea în Basarabia noastră, scânci servitoarea, ştergându-şi ochii cu mâneca.

Neculai Arventiev apucă, fulger, un băţ şi'ncepu să izbească în vier şi'n servitoare.

— N'a vă egalitate, n'a vă comunism, n'a vă dreptate....

Noaptea căzu cu liniştea ei de vară culcată pe podgorii. Prin slaba luminare a stelelor se zărea în poartă steagul roşu ca o pată de sânge.

Somnul nu se lipea de Neculai Arventiev. Se svârcolea în pat şi ofta, murmurând uneori blesteme.

Pe la miezul nopţii cineva bătu în fereastră.

— Sântem noi, tovarăşe, Neculai Ivanovici, noi tovarăşii de astăzi dela masă.

Când a făcut lumină şi-a deschis, unul din comunişti întrebă:

— Unde-i Agafia? Unde-i Ivan?

— Dorm jos, abia putu răspunde Arventiev, tremurând.

— Cum jos? Răcni un altul; n'am hotărît noi unde să doarmă?

Apoi răstit: Imbracă-te...

Au trecut de-atunci 3 luni. Neculai Arventiev nu se ştie unde e. Nevasta lui, Maria, locueşte la bucătărie. Agafia şi Ivan au odaia lor în casa de „sus". In celelalte odăi stau 3 tovarăşi.

Şi'n toată gospodăria domneşte un aer de: egalitate... dreptate... libertate....

Căp. de rez. D. IOV

Lozincă

... „Eu să pier, eu? Niciodată!
Vie-o lume încruntată
Vie valuri mari de foc...
Nici că m'or clinti din loc!
Tot ce-i verde s'a usca,
Râurile vor seca,
Şi pustiul tot mereu
S'a lăţi 'mprejurul meu;
Dar eu, veşnic în picioare
Printre valuri arzătoare,
Voiu lupta, lupta-voi foarte
Fără'a fi atins de moarte,
Căci Român sunt în putere,
Şi Românu'n veci nu piere!...".

VASILE ALECSANDRI

Patrulă germană pe frontul româno-german

Un pui de român basarabean

Acum un an.
Invăţătorul concentrat se reintorsese în sat să-şi ridice puţinele lucruri pe care le strânsese în cei trei ani de funcţionare. Era învoit pe două zile. Trebuia să alerge repede să-şi ajungă unitatea care părăsea Basarabia. Era trist şi abătut. Işi umplu geamantanul, iar mărunţişurile le puse într'o servietă. Umbla grăbit. Copiii erau în vacanţă. Numai unul, fiul unui basarabean, vecin cu şcoala, venise să-i ajute.

— Plecaţi, domnule învăţător? Intrebă el?

— Da, Mitea. Plec dincolo... Plec peste Prut...

Apoi suspinând:

— Duşmanul ne răpeşte a doua oară Basarabia.

Un geamăt surd fu înăbuşit în piept.

— Dar n'o să le ajute Dumnezeu. O să vie ceasul răfuelii.

— Atunci, la toamnă, n'o să ne mai învăţaţi d-voastră?

— Nu, Mitea! Dar la anul, peste doi ani, cine ştie...

Invăţătorul aruncă o ultimă privire prin camera goală, apoi trecu în cancelarie. Intr'un colţ era drapelul.

— Trebue să-l iau. Bolşevicii au să-l batjocorească.

Il desfăcu de pe băţ, îl înfăşură şi dete să-l bage în servietă. Dar deodată se răsgândi. Mitea se uita atent la el.

— Mitea, zise el, vezi drapelul ăsta. Ţi-l las ţie. Să-l păstrezi bine. Când vei auzi că vin Românii, să-l scoţi şi să-l arborezi în faţa şcolii.

— Da, domnule învăţător!...

— Ai înţeles, Mitea?

— Am înţeles. Aşa voiu face.

Mitea luă pânza drapelului şi o băgă în sân.

— Acum, rămâi cu bine, Mitea. Şi ţine bine minte, când vor veni Românii... când vei auzi goarna...

Avea lacrimi în ochi. Plecă repede.

•

A trecut un an.

Unitatea învăţătorului a intrat cea dintâi în Basarabia. Invăţătorul ardea de nerăbdare să ajungă în satul în care a funcţionat trei ani de zile. Se gândeşte la copiii lui, la micuţii basarabeni care sorbeau cu atâta sete înţelepciunea lui. Ii este dor de ei. A plecat din sat fără să-i vază, fără să-şi ia rămas bun dela ei.

In faţă se aud împuşcături. Bolşevicii atacă, dar sunt respinşi. Unitatea învăţătorului înaintează. Intâmplarea face ca unitatea lui să cadă chiar în sectorul de luptă. Işi simte inima plină de nelinişte. Işi va vedea iar satul. O mai fi cineva pe acolo? Ce-or fi făcând şcolarii lui, ce-o fi făcând Mitea?

Unitatea înaintează. Iată se zăreşte turla bisericii, apoi primăria, şcoala, satul întreg. Acum împuşcăturile vin dintr'acolo. Bolşevici atacă chiar din sat. Din fiecare locuinţă sboară gloanţe. Dar detaşamentul român inaintează mereu, condus de tânărul învăţător cu grad de locotenent în rezervă.

Inaintând cu curaj, detaşamentul intră pe una din uliţele satului. Bolşevicii încep să fugă.

Dar ce se vede oare pe frontispiciul şcolii? Invăţătorul se uită cu băgare de seamă. Nu se înşeală. Cineva, un omuleţ, se luptă să înfigă acolo drapelul ţării. Iată l-a înfipt. Culorile flutură în vânt. Dintr'o casă pornesc împuşcături. Omuleţul cade.

Invăţătorul dă ordin detaşamentului să alerge la faţa locului. Casele sunt triste şi pustii. Se cunoaşte urma jafului şi a raiului sovietic. Detaşamentul s'a apropiat de şcoală. Bolşevicii trag, dar sunt din nou respinşi. Drapelul românesc fâlfâe tot mai aproape.

Ajungând în dreptul drapelului, învăţătorul se opreşte uimit. Pe trepte stă lungit Mitea. A primit un glonte în umăr. Recunoscându-l, învăţătorul se repede spre dânsul şi se apleacă.

— Mitea!

Ochii copilului se deschid şi o clipă ceaţa de pe ei se dă la o parte:

— Eu am pus drapelul, domnule... Am făcut... cum mi-aţi... spus, ştiam... ştiam că o să veniţi... Toată lumea ştia. Când am simţit că vin Românii... l-am scos... şi... şi... l-am pus... aici... Acum mor liniştit...

Ochii lui Mitea se închid. Invăţătorul încleştează pumnii:

— Blestemaţii!

Apoi, uitându-se către ai lui, ordonă onorul.

Detaşamentul defilează prin faţa drapelului şi a micului erou basarbean.

Soldat t. r. B. IORDAN

In misiune cu torpiloarele de buzunar

Rapoartele avioanelor de recunoaştere vestesc comandamentul că în dreptul coastelor noastre şi-au făcut apariţia două submarine, precum şi nave de linie bolşevice.

Imediat ordine în consecinţă pornesc şi torpiloarele de buzunar sunt gata a executa o misiune de recunoaştere şi a lupta contra inamicului.

In două minute sunt îmbarcat la bordul navei comandant.

Stau pe puntea de comandă: Constanţa se profilează în clarul lunei.

Privirile mi le îndrept spre comandant, mănunchi de nervi, voinţă stăpânită şi dorinţă de a înfrunta şi răpune adversarul ce ar avea cutezanţa să ne întâlnească.

Pe fruntea lată, brăzdată de o mică cută verticală deasupra ochilor ce privesc cu atenţiune în depărtare, citesc caracterul acestui ostaş gata să se sacrifice în orice clipă pentru Ţară.

Calităţile sale dau subalternului încrederea şi curajul necesar pentru îndeplinirea celor mai grele misiuni.

In adevăr, privesc pe ostaşii marinari, care trebăluesc voioşi la bordul navei sau în interior la maşini.

Ordinele scurte şi precise se succed, manevrele executându-se cu exactitate.

Navigăm de şase ore şi posturile de veghe privesc cu toată atenţiunea la orizont sau pe cer, fără a avea de semnalat inamicul.

Zorile s'au arătat şi Marea este inundată de o culoare roşie azurie ce poleeşte orizontul într'o aureolă Dumnezeiască; soarele începe să-şi anunţe apariţia.

Legăturile radiofonice cu Comandamentul superior ne indică locul unde vom acosta, urmând ca supravegherea să continue după o pauză oarecare.

După o odihnă binemeritată suntem gata de plecare.

Mola pupa, vira ancora, mola prova! ţâşnesc comenzile şi nava se îndepărtează cu viteză spre larg.

După o oră de navigaţie, marinarul de veghe dă alarma: „avioane inamice". In adevăr, în pupa navelor, la tribord, trei avioane bolşevice se îndreptau spre noi.

„Toţi oamenii la posturi de luptă", răsună, scurt, ordinul Comandantului.

Avioanele încep să coboare, rotindu-se deasupra noastră.

Când au ajuns la înălţimea eficace a proiectilelor, armamentul navelor noastre intră în acţiune. Trasoarele arată că ţinta este bine încadrată; salvele pornesc cu repeziciune, două avioane au fost atinse.

Navigăm în zig-zag pentru a nu fi ţintiţi de bombele inamice.

Aviatorii bolşevici, surprinşi de intensitatea focului nostru se împrăştie cu viteză, lansând două bombe care cad la depărtare de noi, ridicând, în Mare, enorme jerbe de apă.

Totul a durat numai trei minute.

Suntem dezamăgiţi că inamicul nu a vrut să accepte lupta, totuşi.

Navigăm spre bază unde ajunşi, comandantul raportează:

— „Grupul şi-a îndeplinit misiunea".

CRISTIAN TEODORESCU

Lozinci

Române, dreptatea învinge!
Nicio brazdă românească nu se uită!

Fuge moartea de voinici;
Trage către bolşevici.

Nu te teme, măi Române,
Praful din duşmani rămâne.

Cine luptă pentru ţară,
Nu se teme c'o să moară.

Ţine minte, fătul meu:
Cu cei tari e Dumnezeu.

Căprarul Stroe Mihnea

Ordinul trecerii Prutului în sectorul dintre cotul din faţa satului G. şi cota X, plutea în aer. In după amiaza zilei, se curăţase bine malul bolşevic şi doar un singur cuib de mitraliere vrăşmaşe rămăsese negăsit. „Lătratul căţelei" venea dinspre cele câteva căpiţe de coceni risipite pe un dâmb, la vreo patru sute de metri de malul de dincolo. In dosul uneia din ele era, fără îndoială, o cazemată bine ocrotită, căci, cu toată recunoaşterea aviaţiei, şi cu toată tragerea de artilerie care luase în primire fiecare muşuroi, focul ruşilor nu contenea. Fiecare era îngrijorat şi îndârjit. Căţeaua bolşevică putea pricinui pierderi mari, iar ordinul trecerii Prutului îl simţea fiecare că e pe drum.

Căprarul Stroe Mihnea, un mocan subţirel, cu ochii albaştri, stătuse toată după amiaza în dosul unei muchii de pământ, cu ochii aţintiţi în câmpul vrăjmaş. Nu scotea o vorbă şi chibzuia. Către seară făcut drepţi, nechemat, în faţa comandantului

— Domnule căpitan, oi spune şi eu o vorbă şi o rugare. Dacă o fi să tăbărâm pe ei noaptea asta, ne omoară pacostea mulţi oameni, domnule căpitan, dar dacă o fi să trecem mâine, oi cere frumos să mă lăsaţi să cerc eu să le închiz gura. Dar pe lumină domnule căpitan, că am eu o socoteală care nu se poate decât pe văzute. Plec cum s'o crăpa de ziuă şi când s'o lumina bine, âţi vedea şi dumneavoastră prin ochian ce-am chibzuit. Numai să daţi ordin să nu tragă nimeni, ori ce-oi face eu dincolo.

Hotărîrea mocanului şi ochii lui sireţi îl câştigară pe căpitan; şi cum sacrificiul unui singur om era în cumpănă cu ferirea multor vieţi, acesta se învoi. Stroe răsuflă uşurat, clipi din ochii mulţumit şi, ca şi cum niciun gând nu l-ar fi ros, se culcă şi dormi buştean până ce, întâia geană de lumină străpunse întunerecul.

Acum se deşteptă, îşi goli cartuşiera, şi puşca şi-o legă împreună cu tunica pe o plută mică; scoase pielea din fundul căştii şi în locul ei îşi potrivi trei granade, o îndesă bine şi-şi trase cureaua sub bărbie... Indată fu pe malul celălalt şi se aciolă într'un desiş de sălcii. Intunerecul se risipea încetişor şi de pe şesul basarabean începea să se ridice ceaţa. Mogâldeţe de coceni se zăreau acum în depărtare.

Din sălcii se auzi deodată un fluerat. Pe loc mitraliera bolşevicilor începu să toarne foc. Mocanul făcu un salt în câmpie. Se ridică, zvârli arma şi se îndreptă în fugă către ruşi, în timp ce, de pe malul nostru se trăgea în aer.

Răpăiala bolşevicilor încetă. De lângă o căpiţă ieşi un muscal, apoi altul, arătând fugarului unde să se îndrepte. Apoi se tupilară din nou. Goana mocanului se sfârşi tocmai în apropierea cuibului când, se prefăcu a cădea la pământ. Intr'o clipă scoase casca şi aruncă grenadele, la zece paşi, una după alta în mijlocul cocenilor. Trei bubuituri groaznice şi ţăndări din „căţeaua bolşevică" săriră în aer.

Cei şase vrăjmaşi care formau cuibul şi care ieşiseră din cazemată să primească pe dezertor, zăceau acum fără suflare. Mocanul răsfira acum muşuroiul şi nici lui nu-i venea să creadă că a terminat aşa de iute.

Un chiot de bucurie şi o goană înapoi, unde camarazii, ieşiţi din şanţuri, îl aşteptau cu braţele deschise.

Lt. rez. CORNELIU RĂDULESCU

Ostaşi germani trecând un râu

PAGINA veselă

Satana primeşte pe Stalin

— Sunt Stalin mânjit de sânge, robu-ţi prea plecat, Satan,
Te implor din negru suflet, iadul iute să-l goleşti,
Căci mă izgonesc creştinii şi'ncolţit mi-am făcut plan
Ca să-mi mut împărăţia pe tărâmuri diavoleşti.

— Eu, Satan, simt bucurie azi când toţi te izgonesc,
Şarlatanule ce'n lume leftereală ţi-ai mâncat,
Vin la iad cu ceata-ţi toată, bucuros te găzduesc,
Vino, slugă credincioasă, liftă rea, demon spurcat.

Iţi aprob, căci baţi recordul: jafuri, crimă şi omor,
Şi-ţi dau locuri cât de multe în iad fără nici un ban.
Vino, în infern te-aşteaptă limbi de foc arzând de dor.
Şi te-aşteaptă mult, fierbinte, smoala din al meu cazan.

Plut. adm. THEODOR D. CARAMAN

Răvaş de pe front

Răvaşul tău, Leană,
Mi-a sosit pe front,
Ştii, taman la pont
Simţeam eu o geană
Că se tot bătea
De câteva zile,
Şi-am zis lui Pamfile,
Vecin de tranşee:
— „Ce-o fi făcând ea,
Draga mea femee?"
Şi'ndată ce-am zis,
Parcă a fost scris:
Hop, scrisoarea ta!
Of, of, of, muiere
D'ai şti ce plăcere
Ne-ai pricinuit
La toţi! C'am citit
Slova'ţi tuturora,
Şi toţi s'au gândit
La mâsa ori sora
Ce au părăsit,
La fete, neveste,
De unde n'au veste,
Şi la tot căminul
Ce-au lăsat în urmă
Când intră hainul
Ca şi lupu'n turmă.
Leana mea bălae,
Plâns-am mult fierbinte
Aflând că lui Naie
I-a crescut un dinte
Leano, când îl culci,
Fă o rugăciune
Precistei cei dulci
Ş'aşa, Leano, spune
Ei şi lui Hristos:
Ca un Făt-Frumos
Să fie Năiţă,
Tare'n toate cele
Bun Român de viţă;
Şi pe lângă dinte,
Treizeci de măsele
Să-i crească 'ntr'un an
Ca unui Oltean
Să-şi răzbune mama
Şi p'al lui părinte!...
...Şi-acu' Leano-acuma,
Imi închei răvaşul
A 'nceput vrăjmaşul
Să ne-arunce plumb...
Vezi, Leano, de casă,
De oi, de porumb
De toate... Şi lasă,
Lasă-mi mie grija
Duşmanului! Că schija
Lui n'o să pătrundă
In inima mea:
Fiindc'am pus sub bundă
Scrisorica ta!

GH. RANETTI

Epistoliile soldatului Neaţă

Dăundeva dăpă Front

Mariţică neichiii dragă

Doooooor mie dă Matale dă mai sui dani călare po Ştiucă dastă dă tamarazilor Nemţi şi mai lăsa cu botu drept la Noi pă gura podului. Dooooar mie revestico dragă şi dă Broscoiul nostru dă Neţişor co fi crescut Mititel şi so fi făcut bun dă gură şi chipeş ca Tasu. Da mai dor mie Mariţico să dau Io ochiii cu Stalin ăla care a schingiuit atâţia fraţi dai Noştriii şi a dat Foc la atâtea biserici şi să mil iau io la o socoteală românească şi pormă să scot baioneta şi săi rad podoaba dă Mustaţă să rămâie berc aşa cum e don perceptor. Până una alta să nu te superi Mariţico şi să nu ţi faci Inimă Rea că pusei Mâna pă fo 10 zece Bolcevice. Să vezi cum că nue vina mea. Stam colo pitit în şanţ când Văd mai întâi un nouraş dă praf păurmă neşte mogâldeţe şi la urmă un cârd dă bolcevicii cu Metralere şi steaguri. Mam ars zic să Mă închin că mă curăţă Necuratiii. Da pormă cemi zisei Io? Ce fel dă Român esti tu mă Neaţă şi strânsei patu armiii şi sării drept în faţa lor şi când strigai Stai!!! parcă îmi rupsei bunătate dă Bojoci. Şi ce pă vezi Mariţico în loc dă bolcevici Mueri îmbrăcate cu pantaloni şi cizme. Le cunoscui căs Mueri după ugere calfel gândeam căs Muscali. Le luai atunci Steagurile şi metralerele şi hai cu Balabustele la Don Colonel. Bravo Neaţă mă bătu cu mâna pă umăr Dumnealui Brava da să nafle nevastăta că e bucluc no să te creadă că le dezarmaşi numa cu un Stai!! Şi daia Mariţico îţi scrisei şi Ţie ca să Stii. Să nu carecumva să afli din gura altuia şi să crezi cine ştie ce. Acu Tu mă cunoşti pă Mine. Curat ca Aghiazma, da gura lumiiii toacă Mariţico neică mai rău dăcât Clopitele dă Biserică. Şi acu fincă foaie verde busuioc e vorba săintram în Foc Te sărut şi dă doru tău mă coc.

Neaţă

Lozinci

Fraţi Români cu doruri multe, puneţi [umăr lângă umăr,
Că'mprejur, pe la hotare, stau jivine [fără număr.

Cel ce pentru lege, pentru ţară moare,
Işi priveşte moartea ca o sărbătoare!

•

Tu ostaş, — sub slava lumii deschizându-şi vieaţa, poarta, —
După cum îţi va fi vrerea, îţi vei face singur soarta.

Păţaniile soldatului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Neaţă: — Acu să te văd mă domn'e Neaţă, ce pui de leu, eşti tu! Da mulţi bolcevici sânt, vere! Să-i mai las să se apropie puţintel şi.....

— Stai! Stai n'auzi! Armele jos ciolovecilor!

Or urlai la ei, or nu mai urlai, parcă am tras cu tunu!

— He, he, he! Ce văd maică Precistă? Astea sunt bolcevoaice, nu sunt bolcevici! Mâinile sus balabusto! Zi, vă lăsarăţi mămăliga şi plozii acasă şi vă închipuiţi că metralera e de nasu vostru!

— Inainteeeeee marş! Să vă duc pe toate la don colonel că n'avusei zi bună azi, şi să vă pun chivuţelor să-mi faceţi din atâtea steaguri o foaie de cort şi nişte obiele!

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

ÎMPLININDU-SE 3 ani dela moartea Reginei Maria și 14 dela moartea Regelui Ferdinand, în toată țara s'au făcut, Duminecă 20 Iulie 1941, parastase pentru pomenirea sufletelor Lor.

La parastasul ce s'a făcut la Bran, au luat parte și Majestățile Lor Regele Mihai I și Regina Mamă Elena.

In București, slujba religioasă s'a făcut la Patriarhie, în prezența membrilor guvernului și autorităților.

La Curtea-de-Argeș — unde este îngropat Regele Ferdinand — parastasul s'a făcut în prezența d-lui General Ion Antonescu, Conducătorul Statului, venit special de pe front, și a cavalerilor ordinului „Mihai Viteazul".

SÂMBĂTĂ 19 Iulie țara a sărbătorit victoria armatelor noastre, înălțând rugi de mulțumire lui Dumnezeu, pentru desrobirea pământului scump al Bucovinei și Basarabiei și a fraților noștri liberați din tirania bolșevică.

Pe tot cuprinsul țării s'au făcut slujbe religioase, pomenindu-se eroii care s'au jertfit, ca să alunge hoardele comuniste de pe pământul nostru.

Capitala a fost frumos împodobită cu chipurile M. S. Regelui, al d-lor General Ion Antonescu, Cancelarului Hitler și Ducelui Mussolini și drapelele române, germane și italiene.

D-L GENERAL ANTONESCU a vizitat pentru a doua oară spitalul din Huși, găsind o mai bună curățenie și organizare.

D-l General a mulțumit medicilor și personalului care se găsiau la datorie, deși cu o zi înainte pierduse pe medicul-șef din cauza unui bombardament aviatic dușman.

D. MINISTRU al apărării naționale a hotărît ca să se cerceteze cum se plătesc ajutoarele ce urmează să fie împărțite familiilor nevoiașe ale mobilizaților.

NUMEROȘI Eroi ai sborului au fost de Sf. Ilie propuși să fie decorați de către d-l General Comandant de Căpetenie Ion Antonescu. Ei au înscris 25 de victorii omologate și încă alte 10, fără niciо pierdere și au doborât 223 de avioane bolșevice.

PRINTR'UN decret-lege s'a hotărît să se primească la poștă, în mod gratuit, cărțile poștale ale soldaților de pe zonă în țară, și scrisorile simple până la 100 grame greutate, de pe zonă înăuntrul țării și din orice loc din țară spre zonă.

Se va primi cu reducere coletele poștale dela 1—5 kg, plătindu-se dela 8—14 lei, telegramele până la 20 cuvinte plătindu-se dela 10—14 lei.

GUVERNUL a hotărît ca, soțiile și familiile tuturor mobilizaților care n'au primit până azi ajutor, să trimită cererile sau reclamațiunile lor Președinției Consiliului de Miniștri (consiliul de patronaj al operelor sociale) sau Ministerului Armatei (serviciul de plată a ajutoarelor).

PREȘEDINȚIA Consiliului de Miniștri comunică următoarele: Evreii din Galiția (Polonia) încearcă să se strecoare în România. Ei vor fi considerați spioni și vor fi împușcați pe loc. De asemenea vor fi împușcați și agenții dela frontieră care vor lăsa acești evrei să treacă în țara noastră.

FOARTE MULȚI prizonieri sovietici (între 18—25 ani) din București, au cerut voie să meargă la biserică să se închine, deși ei nu înțelegeau slujba în limba română.

Ei au fost duși sub escortă la biserică, unde au ascultat sfânta liturghie. La plecare, se putea vedea pe fețele lor marea mulțumire ce o căpătase în Casa Domnului.

MARELE CARTIER GENERAL comunică următoarele: „Prin poșta militară se trimite către front și se primește dela ostașii de pe front: corespondență (numai cărți poștale), mandate și colete.

Când trimiterea se face la ostașul de pe front, adresa va fi întocmită astfel: numele, pronumele și gradul ostașului, unitatea (regimentul) și subunitatea (companie, escadron, baterie), din care face parte, precum și numărul oficiului poștal respectiv, pe care îl va arăta ostașul în scrisoarea sa.

Coletele poștale să nu fie mai mari de 5 kg. Nu se vor trimite alimente care se pot strica. Coletele vor fi bine legate și împachetate. Ostașilor li se dau gratuit cărți poștale, în fiecare zi.

Ascultați în fiecare zi dela 14,20—15,20 „Ora ostașilor la Radio"

DE PESTE HOTARE

NUMEROȘI reprezentanți diplomatici bolșevici (miniștri) din Europa, au sosit în Turcia. Dintre aceștia, 34 au spus că nu mai vor, în ruptul capului, să se înapoieze în Rusia Sovietică.

FIUL LUI STALIN s'a predat germanilor, după ce a împușcat comisarii politici din unitatea lui. Incă o dovadă de „raiul" din Rusia comunistă.

PRINTRE prizonierii bolșevici luați de armata germană s'au găsit copii și recruți care nu știau să mânuiască arma.

Unii dintre prizonieri erau criminali din închisori, cărora le dăduse drumul spre a lupta contra germanilor.

PÂNĂ ACUM Sovietele au pierdut peste 1 milion și jumătate de soldați în războiul cu Germania, România și Finlanda.

Incă o dovadă de vitejia armatelor germano-româno-finlandeze.

ÎN CROAȚIA comuniștii dintr'o închisoare au încercat să fugă; fiind prinși ei au fost împușcați imediat.

LA 18 IULIE s'au împlinit 5 ani de când generalul Franco a luat comanda armatelor, spre a distruge bolșevismul care încerca să desființeze statul spaniol. In toată Spania a fost sărbătorit acest eveniment.

TOATE ZIARELE din străinătate: germane, italiene, elvețiene, scriu despre marea victorie a armatelor române care au cucerit Bucovina și Basarabia și le-a desrobit din tirania bolșevică, aducând laude atât d-lui General Antonescu, cât și armatei noastre.

BOLȘEVICII au pierdut până acum vreo 7.500 de avioane în luptele cu armatele germano-româno-finlandeze.

POȘTA SENTINELII

Fruntaș Ion Butcugeanu. De ce să nu le publicăm? Singurele condiții sunt acestea: poeziile, sau povestirile, să fie simțite din adâncul inimii și să fie tcluite cu meșteșug. Ai cetit ceva din povestirile lui Ion Creangă? Ai cetit din versurile lui Gh. Coșbuc sau Vasile Alecsandri? Acolo ai să găsești „modele" de simțire românească și de meșteșug poetic.

Jand. I. C., Gura-Ocniții: ...„In una din nopțile când făceam de serviciu, gândindu-mă la evenimente și la trecut și la prezent, am compus așa fel după memoria dată mie de Dumnezeu, o poezie atrăgătoare de iubire de Țară și Tron, și vă rog s'o publicați în primul număr ce apare etc."...

Toate bune, iubite camarade, dar în nopțile când faci de serviciu, noi te-am ruga să te gândești *numai* la prezent. Adică la nevoile serviciului.

Și apoi, în orele când ești liber, așază-te și compune „așa fel după memoria dată d-tale de Dumnezeu"...

Sergent N. Comănelea. Citește mai sus. Am primit și-am ales cu toată băgarea de seamă, acestea:

„Foaie verde de pe coastă
Mare-a fost țara rusească
Ard-o focul s'o pârlească...
N'au știut tâlharii când
Ii va bate Domnul Sfânt
Și-om cădea, cu foc și pară,
Și i-om alunga din țară...
Incotro noi vom tot merge
Să ni-l ții, Doamne, pe Rege
Și'ncotro s'o da semnalul
Să ne urmăm Generalul...

Plut. Mihăiescu Dumitru. „Suntem în războі"..., mai are nevoe să fie prelucrată. La fel și bucata — care e prea lungă — „Răsboiul Sfânt". Din aceasta din urmă, reproducem, totuși, următoarele șiruri mai închegate:

...Dar vine vremea, și-a venit,
Când tot Românul s'a trezit
Sdrobind cu brațul înarmat
Balaurul înverșunat;
Și ție, Țara mea creștină
Iți vine acum o zi senină;
Și'n Răsărit, Conducătorul
Va fi pe veci „biruitorul"...

Evenimente din războiu

FRONTUL german din Răsărit. In Ucraina trupele germane, române și slovace continuă urmărirea fără încetare.

In celelalte părți ale frontului de Răsărit continuă nimicirea grupurilor sovietice, mari sau mici.

In cursul încercărilor de a străpunge încercuirea și de a ajuta trupele încercuite, inamicul a suferit pretutindeni extraordinare pierderi sângeroase.

Pe frontul finlandez operațiunile continuă conform planului, câștigându-se teren.

Și în noaptea din urmă aviația germană a bombardat din nou cu forțe puternice stabilimentele militare din Moscova.

Prin lovituri de bombe de calibru greu și foarte greu, precum și printr'un mare număr de bombe incendiare, s'au provocat alte distrugeri serioase.

Incendiile provocate de atacul din noaptea trecută încă nu au fost localizate.

Mai multe trenuri dintre Petersburg și Moscova au sărit de pe șini din cauza atacurilor aeriene germane.

In sectorul la Nord-Est de Jitomir (Ucraina), rămășițe încercuite ale mai multor divizii bolșevice au fost nimicite la 21 Iulie.

Pierderile sângeroase ale Sovietelor se urcă în acest sector la mai mult de 4.000 morți. Au fost luați prizonieri de către Germani numeroși bolșevici.

In alte puncte, în cursul acțiunii de curățire, pe lângă un mare număr de prizonieri din diferite divizii, 30 de tunuri și 20 de tancuri au fost capturate sau distruse.

Străini sosiți din Rusia afirmă că Stalin a aruncat în luptă întregul tineret sovietic, singurul pe care se putea bizui.

Contingentele mai vechi sunt ținute în rezervă, căci 20 de ani de propagandă comunistă nu le-au putut câștiga, astfel în cât acești rezerviști vârstnici nu vor să lupte pentru o cauză care nu este a lor.

Aceste rezerve ar fi și prost înarmate, neantrenate și cu ele va încerca Stalin apărarea extremă a bolșevismului în agonie.

Mașina de războiu, pe care bolșevicii au pregătit-o în 20 de ani de activitate, a fost sdrobită de soldații germani în 30 de zile.

Treizeci de zile au fost deajuns, spre a frânge rezistența bolșevică. Europa și civilizația răsuflă ușurate.

ÎN SECTORUL NISTRULUI, trupele româno-germane au înaintat pe tot frontul, luând peste 10.000 de prizonieri, 200 care blindate și peste 100 tunuri.

Aviația româno-germană a produs bolșevicilor în retragere pierderi sângeroase.

CELELALTE FRONTURI, în Africa de Nord, pe frontul Tobrukului, activitate de artilerie; avioane germane au atacat postul de apărare anti-aeriană în fortăreață.

Pe frontul Sollumului, aviația italogermană a bombardat și lovit forțele motorizate și barăci ale inamicului.

Avioane britanice au bombardat orașul Benghazi.

In Africa orientală, incursiuni ale avioanelor inamice deasupra Gondarului. Niciun alt fapt nou care să merite să fie relevat.

C. 40.929.— M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREȘTI